

*Razem w obronie
życia, rodziny, wolności
i suwerenności!*

PILNE – termin posiedzenia: 10 kwietnia 2024 r., godz. 13:00:

Warszawa, dnia 8 kwietnia 2024 r.

**Fundacja Instytut na rzecz
Kultury Prawnej Ordo Iuris**
ul. Zielna 39, 00-108 Warszawa

Sąd Apelacyjny w Szczecinie
II Wydział Karny Odwoławczy
ul. Mickiewicza 163
71-165 Szczecin

Sygn. akt: II AKz 106/24
(sygn. sprawy przed Sądem Okręgowym III K 348/22)

PISMO
FUNDACJI INSTYTUT NA RZECZ KULTURY PRAWNEJ ORDO IURIS
(AMICUS CURIAE)

Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris z siedzibą w Warszawie, KRS: 473488 (dalej: „Instytut Ordo Iuris”, „Instytut” lub „Ordo Iuris”), przedstawia – jako *amicus curiae* – stanowisko w sprawie zawisłej się przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie po wniesieniu przez prokuratora zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 lutego 2024 r. w sprawie o sygn. akt III K 348/22, którym to postanowieniem zostało umorzone postępowanie karne ze względu na stwierdzony przez Sąd Okręgowy brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sprawa ta ma charakter precedensowy i może mieć istotny wpływ na funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości i realizowanie przez niego norm i wartości konstytucyjnych. Z uwagi na to Instytut – mając na uwadze jego zadania statutowe – składa niniejsze stanowisko i wnosi o wzięcie pod uwagę przez Sąd Apelacyjny argumentacji w nim zawartej.

SPIS TREŚCI

I. LEGITYMACJA INSTYTUTU	2
II. UWAGI WSTĘPNE	3
III. ZAŁOŻENIA I ROZRÓŻNIENIA	4
IV. KRYTYKA OPINII PRAWNYCH, WEDŁUG KTÓRYCH ART. 47 UWPOP MIAŁ ZASTOSOWANIE OGRANICZONE W CZASIE	6
V. WADLIWY TRYB STWIERDZENIA NIEPRAWIDŁOWOŚCI PRZY PRZYWRACANIU PROKURATORÓW ZE STANU SPOCZYNKU NA PODSTAWIE ART. 47 UWPOP	11
VI. PRAWIDŁOWA WYKŁADNIA ART. 47 UWPOP	13
VI. PODSUMOWANIE	17

I. LEGITYMACJA INSTYTUTU

1. Do celów statutowych Instytutu na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris należy prowadzenie badań nad kulturą prawną, w tym prowadzenie i wspieranie badań naukowych oraz ich popularyzacja poprzez organizację prelekcji, sympozjów, spotkań dyskusyjnych i konferencji. Jedną z form zaangażowania Instytutu w postępowania toczące się przed organami władzy państwowej jest występowanie ze stanowiskiem *amici curiae*. Zarówno Sąd Najwyższy (np. w sprawie o sygn. akt: III CSK 307/13), Naczelny Sąd Administracyjny (w sprawie o sygn. akt II OSK 1330/17), jak i Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu (ostatnio w sprawie Andersen przeciwko Polsce, nr 53662/20; Figel’v przeciwko Słowacji, nr 12131/21; Megard przeciwko Francji, nr 32467/22; Chirilă przeciwko Rumunii nr 5610/21; M.L. przeciwko Norwegii, nr 64639/16; K.F. i A.F. przeciwko Norwegii, nr 39769/17; E.M. i inni przeciwko Norwegii, nr 53471/17; E.M. i T.A. przeciwko Norwegii, nr 56271/17; O.S. przeciwko Norwegii, nr 63295/17; D.R. przeciwko Norwegii, nr 63307/17; F.Z. przeciwko Norwegii, nr 64789/17; S.E. i inni przeciwko Norwegii, nr 9167/18; A.L. i inni przeciwko Norwegii, nr 45889/18; M.A. i M.A. przeciwko Norwegii, nr 48372/18; R.O. przeciwko Norwegii, nr 49452/18; C.E. przeciwko Norwegii, nr 50286/18; K.E. i A.K. przeciwko Norwegii, nr 57678/18; M.F. przeciwko Norwegii, nr 5947/19; S.S. and J.H. przeciwko Norwegii, nr 15784/19; S.A. przeciwko Norwegii, nr 26727/19; Wunderlich przeciwko Niemcom, nr 18925/15; Annen przeciwko Niemcom, nr 70693/11; Rabczewska przeciwko Polsce, nr 8257/13; Mortier przeciwko Belgii, nr 78017/17), akceptowały stanowiska prawne Instytutu, jako głos organizacji społecznej, istotny dla rozstrzygania o prawach i wolnościach obywatelskich. Opinię *amici curiae* Instytut przedstawiał również sądom konstytucyjnym, zarówno polskiemu Trybunałowi Konstytucyjnemu (K 16/17), jak i innych państw, np. Trybunałowi Konstytucyjnemu Chorwacji (sprawa nr U-I-60/1991).

2. Instytut Ordo Iuris posiada także status konsultacyjny przy Radzie Gospodarczej i Społecznej Organizacji Narodów Zjednoczonych (ECOSOC), przyznany na podstawie art. 71 Karty Narodów Zjednoczonych. Instytut przekazał swoje opinie także Komisji Weneckiej, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, Komisarzowi ds. Praw Człowieka, Komisji Spraw Politycznych i Demokracji PACE, Radzie Praw Człowieka ONZ. Nasza fundacja jest akredytowana przy Parlamencie Europejskim (zarejestrowana pod nr 206499215012-94), aktywnie uczestnicząc w procesie podejmowania decyzji ustawowych. Ponadto Instytut Ordo Iuris został także formalnie dopuszczony w 2019 r. do Konferencji w Nairobi (ICPD PA) organizowanej przez UNFPA.
3. Instytut Ordo Iuris podejmuje swą statutową działalność w celu promocji dorobku polskiego prawa konstytucyjnego przez podejmowanie działań między innymi na rzecz ochrony wartości konstytucyjnych oraz wolności człowieka, w szczególności polskiej kultury prawnej oraz ochrony wartości konstytucyjnych życia rodzinnego (§ 7 pkt 7 Statutu Fundacji Instytut na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris).
4. Funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz realizacja prawidłowa realizacja przez niego zasady praworządności i dostępu do sądu również są przedmiotem zainteresowania Instytutu z punktu widzenia jego celów statutowych. Instytut postanowił przedstawić stanowisko w sprawie niniejszej, ponieważ orzeczenie, które w niej zapadnie (podtrzymanie bądź nie decyzji o umorzeniu postępowania ze względu na ocenę statusu prokuratora, który podpisał akt oskarżenia), będzie miało bardzo duże znaczenie dla prawidłowego i zgodnego z Konstytucją działania prokuratury oraz sądów w postępowaniach z udziałem prokuratorów.

II. UWAGI WSTĘPNE

5. Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 9 lutego 2024 r., sygn. akt III K 348/22, umorzył postępowanie, uznając, że w sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela, a więc zachodzi negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § pkt 9 k.p.k. Prokurator, która podpisała akt oskarżenia, wniesiony do sądu – zdaniem Sądu Okręgowego – nie została prawidłowo przywrócona do czynnej służby prokuratorskiej. Przepis, który stanowił do tego podstawę – tj. art. 47 ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze (dalej jako: „UwPoP”), według sądu obowiązywał jedynie przez 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy (tj. do 4 maja 2016 r.).
6. Bazując na publicznie dostępnych informacjach o tej sprawie, Instytut chciałby przedstawić Sądowi Apelacyjnemu, który będzie rozpatrywać wniesione zażalenie, pogląd prawny na temat charakteru art. 47 UwPoP i konsekwencji wykładni przyjętej przez sąd, który wydał zaskarżone postanowienie.

7. Zdaniem Instytutu po pierwsze prawidłowa wykładnia art. 47 UwPoP, również celowościowa i systemowa, a także wykładnia prokonstytucyjna, nie daje podstaw do uznania, że przepis ten ma charakter czasowy. Po drugie ewentualne stwierdzenie wadliwości przywrócenia przez Prokuratora Generalnego prokuratora ze stanu spoczynku, dokonanego na podstawie art. 47 UwPoP, powinno zostać stwierdzone w odrębnym trybie, a nie w sposób rozproszony przez każdy sąd czy inny organ, przed którym działa taki prokurator.
8. Instytut zwraca uwagę, że kwestia wykładni art. 47 UwPoP i skutków prawnych ewentualnych wadliwości w jego stosowaniu stała się przedmiotem pytania prawnego zadanego Sądowi Najwyższemu przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku. Pytanie zostało przez sąd ten sformułowane postanowieniem z dnia 6 marca 2024 r. (sygn. X Kp 91/24), i wpłynęło do Sądu Najwyższego dnia 26 marca 2024 r., gdzie otrzymało sygnaturę I KZP 3/24¹. Na dzień sporządzenia niniejszego pisma, Sąd Najwyższy nie podjął uchwały w odpowiedzi na przedstawione mu pytanie prawne.

III. ZAŁOŻENIA I ROZRÓŻNIENIA

9. Ustawy zawierające wprowadzające przepisy innych ustaw mogą – obok przepisów o wejściu w życie ustawy „głównej”, przepisów zmieniających, uchylających, epizodycznych, przejściowych i dostosowujących – zawierać także przepisy o innym charakterze, ustrojowym, materialnym czy procesowym.
 - a. Z charakteru ustawy wprowadzającej ustawę Prawo o prokuraturze, nie można wnioskować o czasowym obowiązywaniu wszystkich jej przepisów, w tym art. 47.
 - b. Błędne jest więc odrzucanie *a limine* wykładni językowej art. 47 UwPoP, polegające na przyjęciu, że brak określenia w nim terminu obowiązywania określonych nim kompetencji i uprawnień nakazuje poszukiwanie racji celowościowych lub systemowych, aby w drodze wykładni termin taki ustalić. Oczywiście nie jest wykluczone odejście od literalnego rozumienia tego przepisu, ale nie wyłącznie z tego względu, że jego treść nie zawiera czasowego ograniczenia jego obowiązywania.
10. Wykładnia prawa ma swoje granice. Odróżnić więc należy wykładnię prawa (w tym przy użyciu wykładni celowościowej lub systemowej) od krytyki samych przepisów

¹ <https://svotum.pl/wp-content/uploads/2024/04/postanowienie-X-Kp-91-24.pdf> (dostęp: 5.04.2024), <https://www.sn.pl/wyszukiwanie/SitePages/e-sprawa.aspx?ItemSID=4067-8c6a518a-16a9-42b6-9f75-4d27018747dd&ListName=esprawa2024&Search=I%20KZP%203%24> (dostęp: 5.04.2024).

(merytorycznej, np. dot. zasadności ich wprowadzenia, czasu ich obowiązywania, jak i legislacyjnej poprawności) oraz od prawotwórstwa.

- a. Krytyka umieszczenia w ustawie wprowadzającej ustawę Prawo o prokuraturze procedury powrotu prokuratora ze stanu spoczynku (art. 47), zamiast np. we wprowadzanej ustawie głównej, nie może prowadzić do nakazu wykładania tego przepisu jako epizodycznego.
- b. Podobnie krytyka w ogóle wprowadzenia tego rozwiązania, np. jako niepotrzebnego, nie oznacza konieczności poszukiwania wykładni prowadzącej do czasowego ograniczenia obowiązywania tego przepisu.
- c. Wykładnia prawa nie może prowadzić do prawotwórstwa, np. polegającego na zawężeniu zakresu czasowego obowiązywania normy prawnej lub w ogóle derogacji przepisu z systemu prawnego.

11. Sprawa statusu prokuratorów, którzy powrócili ze stanu spoczynku na podstawie art. 47 UwPoP, budzi kontrowersje nie tylko prawne, ale też polityczne. Każdy kto dokonuje wykładni tego przepisu – czy to jako autor opinii prawnej, czy to jako sąd rozstrzygający w sprawie, w której występuje prokurator o kwestionowanym statusie – powinien wystrzegać się nawet nieuświadomionego wpływu jego poglądów politycznych na to, który wynik wykładni uzna za prawidłowy. Aby zobrazować ten problem przywołać można słowa prof. Ryszarda Markiewicza z UJ, który w ostatnim akapicie książki „Zabawy z prawem autorskim” (Wolters Kluwer, Warszawa 2015, s. 247), napisał, że zasadniczą przyczyną oceny prawnej, którą właśnie przedstawił jest „w istocie (...) [jego] etyczna intuicja (tylko w części zdeterminowana znajomością prawa i orzecznictwa), którą następnie (...) [uzasadnia] odpowiednio dopasowanymi rozumowaniami prawnymi”. Następnie wyznał: „[d]opiero pisząc to postscriptum uświadomiłem sobie, że ten sposób podejścia do problemów prawnych znajduje się u podstaw wielu innych moich wypowiedzi dotyczących prawa – także w tej książce”. Wcześniej na s. 67 w przypisie nr 142 stwierdził: „[c]o więcej, obawiam się także, że moje «sympatie» estetyczne (a być może także ideologiczne), wbrew moim intencjom, mogą mieć znaczenie dla innych proponowanych tu interpretacji. Chodzi tu o zarzut, że preferencje te powodują, iż – wprowadzając nieświadomie, ale jednak stronniczo – «oddalam się» od obiektywnych ocen na przykład w sprawie kwalifikacji danego wytworu intelektualnego jako utworu oraz stwierdzania, czy eksploatacja cudzego dzieła wykracza poza inspirację (co ma oczywiste znaczenie dla przyjęcia naruszenia autorskich praw majątkowych)”.

12. Świadczy to o tym, że poglądy czy sympatie estetyczne, etyczne czy ideologiczne, a także polityczne mogą mieć uświadomiony lub nawet nieuświadomiony wpływ na podejście

danego interpretatora (np. autora opinii lub sędziego) do problemów prawnych, a więc także na to jak dana osoba prawo wykłada i jakie decyzje stosowania prawa podejmuje.

13. Powyższe założenia i rozróżnienia powinny być brane pod uwagę przy ocenie tego, czy przepis art. 47 UwPoP mógł być stosowany przez Prokuratora Generalnego i czy ew. wadliwość jego zastosowania wobec prokurator, która podpisała akt oskarżenia w konkretnej sprawie, może skutkować uznaniem, że brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela.
14. Niestety obserwacja publicznego sporu na ten temat, którego głównymi uczestnikami są politycy, ale także prawnicy uniwersyteccy i prawnicy praktycy wszystkich profesji, prowadzi do wniosku, że ferowane oceny prawne w zdecydowanej większości prawie na pewno są świadomie lub nieświadomie, w dobrej lub złej wierze, spowodowane sympatiami politycznymi lub partyjnymi. Wymiar sprawiedliwości, zwłaszcza w działalności orzeczniczej powinien być jednak jak najdalej od takich motywacji.

IV. KRYTYKA OPINII PRAWNYCH, WEDŁUG KTÓRYCH ART. 47 UWPOP MIAŁ ZASTOSOWANIE OGRANICZONE W CZASIE

15. Kwestionowanie statusu prokuratorów przywróconych ze stanu spoczynku, w tym Prokuratora Krajowego Dariusza Barskiego i prokurator Bogusławy Zapaśnik, opiera się na argumentach zawartych w trzech opiniach prawnych opublikowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości w dniu 12 stycznia 2024 r.² oraz w jednej opinii opublikowanej przez Stowarzyszenie Lex Super Omnia w dniu 13 stycznia 2024 r.³ Są to opinie: dr hab. Sławomira Patyry, dr hab. Anny Rakowskiej, dr hab. Grzegorza Kucy oraz prof. dr hab. Jana Zimmermana.
16. Z każdą z tych opinii można polemizować na wielu płaszczyznach. Instytut chciałby odnieść się do kilku zasadniczych i wspólnych dla tych opinii kwestii.
17. **Pierwsza** z nich to jest założenie – w różny sposób wyrażane, ale stanowiące podstawę dalszych wnioskowań autorów tych opinii – że art. 47 skoro znajduje się w ustawie wprowadzającej to musi mieć jakoś określony czas obowiązywania, że musi być przepisem epizodycznym i służyć wyłącznie „obsłudze” ustawy głównej.
18. Prawdopodobnie byłoby to pożądane z punktu widzenia poprawności legislacji, aby ustawy wprowadzające inne ustawy zawierały wyłącznie te typy przepisów, które

² <https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/opinie-prawne-dot-zmiany-na-stanowisku-prokuratora-krajowego>, dostęp 5.04.2024.

³ <https://lexso.org.pl/2024/01/opinia-prawna-dotyczaca-zakresu-czasowego-stosowania-art-47-ustawy-przepisy-wprowadzajace-ustawe-prawo-o-prokuraturze/>, dostęp 5.04.2024.

wymienia § 47 ust. 1 Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” („ZTP”), czyli: przepisy o wejściu w życie ustawy „głównej” oraz przepisy zmieniające, uchylające, epizodyczne, przejściowe i dostosowujące.

19. Jeśli jednak ustawodawca postąpi inaczej, a nawet wprost niezgodnie z zasadami sztuki legislacyjnej, to jeszcze nie znaczy, że wykładnia przepisu, którego treść językowa świadczy (przynajmniej *prima facie*) o innej naturze niż typy wymienione w § 47 ust. 1 ZTP, jest zdeterminowana jako przepisu o ograniczonym w czasie obowiązywaniu.
20. Zresztą oczekiwanie, aby ustawy wprowadzające nie zawierały przepisów również o charakterze np. materialnoprawnym jest niezgodne z wieloletnią praktyką ustawodawczą, co najmniej tolerowaną przez prawoznawstwo i orzecznictwo⁴. Bywa nawet, że przepisy takie są po latach nowelizowane.
21. Dr hab. A. Rakowska na s. 5 swojej opinii stwierdza, że „[u]mieszczenie przepisów merytorycznych w ustawie wprowadzającej jest niedopuszczalne”. Ten stanowczy pogląd nie tylko jest niezgodny z powyżej przedstawioną argumentacją, ale też nie znajduje on uzasadnienia w tych fragmentach opinii, które mają wspierać tę tezę. Mianowicie z zacytowanego przez autorkę wyroku TK z 28 lutego 2008 r. (K 43/07), że „najważniejszym celem ustawy wprowadzającej poza «odciążeniem» ustawy głównej, by była ona bardziej przejrzysta (...)”, a także z że „[p]rawodawca, który zamieści w ustawie wprowadzającej jakieś przepisy merytoryczne, musi się liczyć z tym, że będą one odczytywane adekwatnie do jego zamiaru, gdyż będą interpretowane jako przepisy przejściowe lub dostosowujące” wynika tylko postulat praktyczny, aby ustawodawca nie umieszczał przepisów merytorycznych w ustawach wprowadzających oraz ostrzeżenie, że brak realizacji tego postulatu może skutkować problemami przy wykładni. Nie oznacza to jednak bezwzględnego nakazu interpretowania każdego przepisu, który się znalazł w ustawie wprowadzającej, jako regulującego materię dla niej typową (wskazaną w § 47 ust. 1 ZTP) i mającego czasowy charakter.
22. **Drugie** założenie tych opinii, które należy odrzucić, to utożsamienie realizacji zasad pewności prawa, zaufania obywateli do państwa czy w ogóle demokratycznego państwa prawnego z realizacją zasad techniki prawodawczej (zwłaszcza zapisanych w ZTP).
23. I tak np. dr hab. S. Patyra na s. 3 swojej opinii „brak określenia czasu obowiązywania regulacji przejściowej” ocenia jednoznacznie jako „rażący błąd ustawodawcy”. Tę ocenę

⁴ Np. ustawa z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 z późn. zm.), której art. 18 jest podstawą do jeszcze nienawyżanych decyzji administracyjnych, o czym wspomina prof. J. Potulski w swojej opinii z dnia 6 lutego 2024 r. na s. 7, <https://drive.google.com/file/d/13Jw5AL2A61I7ymICAi9TMnNQiod8xSua/view>, dostęp 5.04.2024.

należałoby uznać za słuszną w odniesieniu do art. 47 UwPoP, gdyby wcześniej obroniony został pogląd, że przepis ten to na pewno regulacja przejściowa czy epizodyczna. Tę, na s. 4, dr hab. S. Patyra zdefiniował za TK jako regulację „która wprowadza na ściśle określony czas odstępstwo od dotychczas obowiązujących regulacji”. Na pytanie, czy aby na pewno taki charakter ma art. 47 UwPoP autor opinii nie odpowiedział, tylko milcząco założył, że tak jest.

24. Przyjęcie nawet, że umieszczenie art. 47 w ustawie wprowadzającej UwPoP, było błędem ustawodawcy i to rażącym, nie oznacza jeszcze, że jest błąd ten musi prowadzić do wykładni tego przepisu jako obowiązującego tylko czasowo. Naruszenie zasad techniki prawodawczej nie wyklucza innych kierunków wykładni, np. tych które będą widzieć ten przepis jako przepis merytoryczny, który równie dobrze mógł się znaleźć w ustawie wprowadzanej (Prawo o prokuraturze). Naruszenie zasad techniki prawodawczej (oczywiście niepożądane z wielu względów) samo w sobie nie stanowi też o tak daleko idącym naruszeniu zasad przyzwoitej legislacji, że przepis obciążony taką wadliwością musi zostać uznany za niekonstytucyjny.
25. Trzecia kwestia – obecna zwłaszcza w opinii prof. J. Zimmermana – to przyjęcie, że wykładnia celowościowa art. 47 UwPoP musi opierać się na tym, że „istotą przepisów wprowadzających daną ustawę jest wyłącznie «obsłużenie» jej samej”. Tym celem – według prof. J. Zimmermana, ze względu na który ustawodawca wprowadził art. 47 UwPoP – było doprowadzenie „do skompletowania składu Prokuratury Krajowej”. Skoro skład ten został skompletowany, to art. 47, jako epizodyczny z momentem realizacji tego celu wygaś.
26. To podejście *implicite* zawiera skrytykowany już wcześniej pogląd, że każdy przepis ustawy wprowadzającej musi służyć ustawie wprowadzanej, że nie może pojawić się przepis mający inny cel. Zatem choć oczywiście prawdą jest, że „istotą przepisów wprowadzających daną ustawę jest wyłącznie «obsłużenie» jej samej”, to nie wynika z tego, że ustawa wprowadzająca w pojedynczych przepisach nie realizuje innych lub nieco szerszych celów.
27. Drugi zarzut, jaki należy postawić sposobowi, w jaki prof. J. Zimmeraman dokonuje wykładni celowościowej art. 47 UwPoP, jest zawężenie tego celu „do skompletowania składu Prokuratury Krajowej”. Nie chodzi nawet o to, że przepis ten dotyczy prokuratorów wszystkich szczebli, nie tylko prokuratorów Prokuratury Krajowej. Gruntowna reforma prokuratury, jak by jej nie oceniać od strony merytorycznej, nie sprowadzała się tylko do przywrócenia Prokuratury Krajowej. Bez szczegółowej analizy celów przyświecających ustawodawcy nie ma podstaw do tak wąskiego ujęcia celu art. 47, jak to zrobił prof. J. Zimmerman. Tej analizy celów w opinii zabrakło. Nie wiadomo

w ogóle, na jakiej podstawie cel ten został tak a nie inaczej ujęty, opinia bowiem nie odnosi się do żadnych materiałów z procesu ustawodawczego.

28. Jeżeli przyjąć, że celem ustawodawcy wprowadzającego nowe Prawo o prokuraturze było nie tylko skompletowanie składu Prokuratury Krajowej, ale też uformowanie struktur tworzonych właśnie nowego szczebla prokuratury regionalnej, to można przynajmniej roboczo założyć, że ustawodawca mógł mieć na celu ułatwienie powrotu do służby prokuratorom, którzy w momencie przeprowadzania reformy pozostawali w stanie spoczynku. Można też przypuszczać, że ustawodawca mógł chcieć, aby czas na te powroty nie był ograniczony tylko do 30 lub 60 dni, które ustawodawca w art. 35 ust. 1 i art. 38 ust. 1 UwPoP dał Prokuratorowi Generalnemu na przypisanie prokuratorów dotychczasowych jednostek prokuratury jednostkom nowotworzonym lub reorganizowanym.
29. Z kolei na ogólniejszym poziomie taki proces wykładni celowościowej trzeba skrytykować jako oparty na arbitralnie określonym celu (tj. skompletowania składu Prokuratury Krajowej). Takiemu wąskiemu ujęciu celu *(przypisanego ustawodawcy) nie towarzyszy podanie argumentów, dlaczego autor opinii taki, a nie inny, wskazał.
30. **Czwarta** wątpliwa operacja dokonana przez autorów opinii, to określenie zakresu czasowego obowiązywania art. 47 UwPoP poprzez odniesienie go do terminów, które ustawodawca wprost wskazał w regulacjach ujętych w art. 35 ust. 1 i art. 38 ust. 1 UwPoP. Autorzy tych opinii przyjęli w drodze wykładni systemowej (prof. J. Zimmerman) lub w drodze innych rozumowań, że dłuższy z podanych w tych przepisach terminów jest maksymalnym terminem obowiązywania art. 47 UwPoP.
31. Tymczasem terminy z art. 35 ust. 1 i art. 38 ust. 1 UwPoP są terminami, których adresatem jest Prokurator Generalny. Ma on w określonym przez ustawodawcę czasie wyjaśnić status czynnych prokuratorów, przyporządkowując ich do nowych struktur prokuratury. Natomiast art. 47 UwPoP z jednej strony daje uprawnienie prokuratorom, będącym w stanie spoczynku w dniu wejścia w życie UwPoP do złożenia wniosku o przywrócenie do służby na ostatnio zajmowanym lub równorzędnym stanowisku, a z drugiej strony ustanawia kompetencję Prokuratora Generalnego do podejmowania decyzji w tej sprawie. Trudno dostrzec tu podobieństwo treści tych przepisów, która pozwalałaby czy to w drodze analogii lub (jak czyni to prof. J. Zimmerman) za pomocą wykładni systemowej „uzupełnić” (rzekomo) brakujący w art. 47 ust. 1 UwPoP termin jego obowiązywania. Zresztą systematyka ustawy UwPoP i umiejscowienie w niej art. 47 nie daje żadnych wskazówek do tego, aby odnosić do art. 47 właśnie art. 35 i 38.
32. **Piąty** zarzut wobec krytykowanych opinii prawnych dotyczy tego, że według nich nieograniczona w czasie procedura powrotu prokuratorów ze stanu spoczynku,

określona w art. 47 UwPoP niejako konkurowałaby z procedurą powrotu ze stanu spoczynku na podstawie art. 74 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej jako: „Pusp”) w zw. z art. 127 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (dalej jako: „PoP”) czy wręcz uprzywilejowywałby pewną grupę prokuratorów w stanie spoczynku.

33. Tymczasem trudno mówić o konkurencji obu tych procedur, gdy ich zakresy podmiotowe są różnie określone. Procedura z art. 47 UwPoP dotyczy wszystkich prokuratorów, którzy pozostawiali w stanie spoczynku w dniu wejścia w życie UwPoP (z wyjątkiem tych którzy odeszli w stan spoczynku z przyczyn zdrowotnych), a procedura z art. 127 PoP obejmuje tylko tych prokuratorów, co do których ustały przyczyny przejścia w stan spoczynku, którymi według odpowiednio stosowanego art. 71 § 3 Pusp są: zmiana ustroju lub zmiana granic okręgów, jeżeli prokurator nie został przeniesiony do innej jednostki. Są to sytuacje rodzajowo inne i o innych zakresach czasowych, które różnicują tylko sytuację prokuratorów, którzy przeszli w stan spoczynku z powodu zmiany ustroju prokuratury przed i po wejściu w życie UwPoP. Niektórzy prokuratorzy mogliby być uprawnieni do obu trybów.
34. Nawet jeśli uznać – jak to czyni np. dr hab. A. Rakowska – że nieograniczone w czasie obowiązywanie uprawnień z art. 47 UwPoP uprzywilejowałoby w sposób pewną grupę prokuratorów, naruszając zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji) i zasadę prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 60 Konstytucji), to jeszcze nie uprawnia do prawotwórczego wówczas uzupełnienia w drodze wykładni przepisu art. 47 UwPoP o termin jego obowiązywania. Jeśli twierdzić, że art. 47 jest z tych powodów niezgodny z Konstytucją, to póki co jest chroniony domniemaniem konstytucyjności, a jego derogacja z systemu prawnego może być dokonana poprzez orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego.
35. Zatem poglądy wyrażone w czterech opiniach prawnych, które są przywoływane jako uzasadnienie zakwestionowania statusu prokuratorów przywróconych do służby na podstawie art. 47 UwPoP, pomimo uznania, jakim słusznie cieszą się ich autorzy, są co najmniej dyskusyjne.
36. Ponadto przedstawiane są opinie i poglądy prawne innych przedstawicieli nauki prawa, którzy mają diametralnie odmienne stanowisko. Są to np. dr hab. Jakub Potulski⁵, prof. dr hab. Anna Łabno⁶ czy dr hab. Ryszard Piotrowski⁷.

⁵ <https://drive.google.com/file/d/13Jw5AL2A61I7ymlCAi9TMnNQjod8xSua/view>, dostęp 5.04.2024.

⁶ <https://drive.google.com/file/d/1L8LF5XELlvKCVuAvAWTYuvPdKbpJlKGYF/view>, dostęp 5.04.2024.

⁷ <https://www.gazetaprawna.pl/wiadomosci/kraj/artykuly/9403934.prokuratorska-wojna-rozpisana-na-miesiace.html>, dostęp 5.04.2024.

V. WADLIWY TRYB STWIERDZENIA NIEPRAWIDŁOWOŚCI PRZY PRZYWRACANIU PROKURATORÓW ZE STANU SPOCZYNKU NA PODSTAWIE ART. 47 UwPoP

37. W odniesieniu do prokuratora Dariusza Barskiego wiadomo, że Prokurator Generalny, dr hab. Adam Bodnar, w dniu 12 stycznia 2024 roku „wręczył mu dokument stwierdzający, że przywrócenie go do służby czynnej w dniu 16 lutego 2022 przez poprzedniego Prokuratora Generalnego Pana Zbigniewa Ziobro, zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów i nie wywołało skutków prawnych”⁸.

38. W swoim komunikacie z tego samego dnia⁹, Prokurator Generalny stwierdził, że:

„(...) przywrócenie Pana prokuratora Dariusza Barskiego do czynnej służby w dniu 16 lutego 2022 roku przez Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobro zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów, to jest przez zastosowanie przepisów ustawy, które już nie obowiązywały (czyli ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Przepisy wprowadzające – Prawo o prokuraturze). Działanie Zbigniewa Ziobro zatem **nie wywołało skutków prawnych**, to jest faktycznie **nie przywracało Pana Dariusza Barskiego do służby czynnej**”.

39. Ponadto powiedział, że:

„Pan Dariusz Barski od dnia 12 stycznia 2024 roku nie będąc już prokuratorem w służbie czynnej, nie spełnia przesłanek do bycia Prokuratorem Krajowym, co oznacza, że **od dnia 12 stycznia 2024 rok nie pełni tej funkcji**, co zostało stwierdzone w piśmie doręczonym mu w dniu 12 stycznia 2024 roku. Pan Dariusz Barski z dniem 12 stycznia 2024 roku nie jest już Prokuratorem Krajowym”.

40. Powołał się przy tym na trzy z czterech omówionych wcześniej w niniejszym stanowisku opinii: dr. hab. Anny Rakowskiej, dr. hab. Sławomira Patyry oraz dr. hab. Grzegorza Kucy.

41. Prokurator Generalny postąpił zgodnie z tymi trzema opiniami, których autorzy twierdzą, że nie ma żadnego trybu prawnego stwierdzenia wadliwości przywrócenia prokuratora do służby czynnej. Dlatego według dr. hab. A. Rakowskiej (s. 7 opinii) Prokurator Generalny miałby być uprawniony do „faktycznego zadeklarowania” „bezskuteczności poprzednich jego aktów czy czynności”, co miałoby nastąpić w „takim samym rodzajowo akcie, w jakim nastąpiło spóźnione, a więc bezprawne przywrócenie prokuratorów”. Dr. hab. G. Kuca zaleca zadeklarowanie takiego stanu w zwykłej formie pisemnej bez szczególnego trybu (s. 10 jego opinii). Z kolei dr. hab. S. Patyra deklaruje,

⁸ <https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/informacja-o-uznaniu-przywrocenia-prokuratora-dariusza-barskiego-do-sluzby-czynnej-za-akt-dokonany-z-naruszeniem-przepisow>, dostęp 5.04.2024.

⁹ Tamże.

że Prokurator jest zobowiązany stan ten po prostu stwierdzić, nie precyzując w jaki sposób.

42. Natomiast prof. J. Zimmerman w ogóle nie odnosi się do trybu stwierdzania czy deklarowania wadliwego przywrócenia prokuratora na podstawie art. 47 UwPoP.
43. Temat trybu ewentualnego stwierdzenia nieprawidłowości przy przywracaniu prokuratora do służby czynnej jest więc co najmniej niejasny i nie został zbadany przez autorów opinii, którzy twierdzą, że art. 47 UwPoP wygaś.
44. Podobnie, a nawet bardziej niejasny jest moment, od którego należałoby przyjąć, że taki prokurator nie jest czynnym prokuratorem, jak i od kiedy ma to skutki dla różnego rodzaju czynności, których dokonywał jako czynny prokurator, zwłaszcza w ramach postępowań karnych, w których brał udział i np. podpisywał akty oskarżenia.
45. Komunikat Prokuratora Generalnego, dr hab. Adama Bodnara, z dnia 12 stycznia 2024 r. jest w tym zakresie nie tylko enigmatyczny, ale też wewnętrznie sprzeczny, a wyrażonym poglądom nie towarzyszy uzasadnienie. Z jednej strony Prokurator Generalny stwierdza, że brak skutków prawnych przywrócenia do służby, a z drugiej, że prok. Dariusz Barski „z dniem 12 stycznia 2024 roku nie jest już Prokuratorem Krajowym”. To zdaje się oznaczać („z dniem ... nie jest już ...”), że zdeklarowanie przez niego wadliwości przywrócenia do służby, wywołuje skutki od tego dnia (*ex nunc*), a nie od samego początku (*ex tunc*).
46. Nic – przynajmniej publicznie – nie wiadomo, aby prokurator Bogusława Zapaśnik otrzymała od Prokuratora Generalnego analogiczne pismo, jak te, które zostało wręczone prokuratorowi Dariuszowi Barskiemu, ani tym bardziej, żeby zostało ogłoszone (np. na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości), że jej status jako czynnego prokuratora również jest kwestionowany.
47. Pojawia się więc pytanie – abstrahując od przedstawionej wcześniej krytyki opinii prawnych – czy dopuszczalne jest zakwestionowanie statusu czynnego prokuratora w toczącym się postępowaniu sądowym, zanim zrobi to sam Prokurator Generalny.
48. Niezależnie od tego skrytykować trzeba również sam przyjęty nieuzasadniony lub lakonicznie uzasadniony tryb zadeklarowania przez Prokuratora Generalnego, że przywrócenie prokuratora Dariusza Barskiego do czynnej służby zostało dokonane z naruszeniem obowiązujących przepisów. Tym bardziej krytyce podlega odmówienie statusu czynnego prokuratora Bogusławie Zapaśnik, wobec której nawet taki akt nie został (najprawdopodobniej) dokonany.

49. Nie zostało w ogóle rozważone, czy decyzja Prokuratora Generalnego wydana wobec prokuratora Dariusza Barskiego i wobec Bogusławy Zapaśnik na podstawie art. 47 § 2 UwPoP mogła zostać wyeliminowana z obrotu w trybie administracyjnym, np. poprzez zastosowanie stwierdzenia nieważności z art. 156 § 1 k.p.a. Ta opcja jest gołosłownie odrzucana w trzech opiniach, a w opinii prof. J. Zimmermana w ogóle nie jest rozważany ten tryb weryfikacji decyzji Prokuratora Generalnego.
50. Warte podkreślenia tu jest, że zarzucana wada decyzji o przywróceniu ze stanu spoczynku modelowo odpowiadałaby (zakładając słusność opinii zaaprobowanych przez Prokuratora Generalnego) wadzie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., czyli braku podstawy prawnej. Nie byłaby to wadliwość dużo dalej idąca, którą można by próbować kwalifikować jako nieważność bezwzględną (nie wymagającą aktu to stwierdzającego) lub w ogóle nieistnienie aktu.
51. Niezależnie od tego wskazać należy, że brak jest w obowiązującym stanie prawnym postępowania, które by było przewidziane do weryfikowania prawidłowości przywracania ze stanu spoczynku, dokonanego na podstawie art. 47 UwPoP.
52. Problem ten dobrze obrazuje enigmatyczność pouczenia, jakie Prokurator Generalny umieścił w komunikacie dot. stwierdzenia przez niego wadliwości przywrócenia D. Barskiego do czynnego stanu prokuratorskiego¹⁰. Zadeklarowane jest w nim prawo do sądu (w domyśle do zaskarżenia uznania przez Prokuratora Generalnego, że D. Barski pozostaje w stanie spoczynku), przy czym nie jest powiedziane jaki sąd (administracyjny, cywilny, sąd pracy?) i w jakim trybie miałyby być właściwy.

VI. PRAWIDŁOWA WYKŁADNIA ART. 47 UWPOP

53. Instytut chciałby przedstawić wykładnię art. 47 UwPoP, która w jego przekonaniu jest prawidłowa i nie daje podstawy do uznania, że w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie nie było skargi uprawnionego oskarżyciela, co sąd ten stwierdził i umorzył postępowanie.
54. Prawidłowa wykładnia art. 47 UwPoP na najogólniejszym poziomie sprowadzałaby się do tego, że nie jest to przepis przejściowy czy epizodyczny, pomimo tego, że znajduje się w ustawie wprowadzającej PoP. Nie byłoby ograniczone w czasie ani obowiązywanie tego przepisu jako takiego, ani uprawnień i będących ich odbiciem kompetencji w nich

¹⁰ „Obowiązujące przepisy nie precyzują trybu ewentualnego odwołania czy postępowania przez Pana prokuratora Dariusza Barskiego w związku z zakomunikowanymi mu dzisiaj treściami, jednakże w Polsce, w której następuje obecnie proces przywracania praworządności, **każdy obywatel ma zagwarantowane w Konstytucji prawo do sądu** i jeśli Pan Dariusz Barski będzie chciał z niego skorzystać, to może to oczywiście zrobić” (<https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/informacja-o-uznaniu-przywrocenia-prokuratora-dariusza-barskiego-do-sluzby-czynnej-za-akt-dokonany-z-naruszeniem-przepisow>, dostęp 8.04.2024.).

zapisanych. Wnioskiem z tego byłby brak generalnego jak i incydentalnego stwierdzania przez Prokuratora Generalnego oraz przez sądy, przed którymi działa dany prokurator, wadliwości jego przywrócenia do służby.

55. Wynika to z tego, że:

- a. treść art. 47 (zwłaszcza ust. 1 i 2) UwPoP nie zawiera żadnego sformułowania, ograniczającego czas jego obowiązywania,
- b. formuły słowne użyte w tym przepisie są jednoznaczne, a więc nie można z nich wywodzić konieczności poszukiwania zakresu czasowego obowiązywania przepisu za pomocą innych metod wykładni (np. wykładni celowościowej lub systemowej),
- c. dość prosta treść normatywna ujęta w tym przepisie oraz respektowanie racjonalności ustawodawcy nie pozwalają na wnioskowanie z analogii (np. względem art. 35 ust. 1 lub art. 38 ust. 1), że skoro inne przepisy tej ustawy zawierają termin, to ten też taki *implicite* zawiera,
- d. uzasadnione jest raczej rozumowanie *a contrario* – skoro art. 35 ust. 1 lub art. 38 ust. 1 zawierają terminy (30 i 60 dni), to gdyby racjonalny ustawodawca chciał, to takie czy inny terminy w art. 47 UwPoP by umieścił,
- e. gdyby przepis art. 47 UwPoP miał wygasać w terminie 60 dni o dnia wejścia w życie ustawy, to nie zawierałby § 3, według którego przywrócony prokurator „może w każdym czasie wrócić na swój wniosek na poprzednio zajmowany stan spoczynku za miesięcznym wypowiedzeniem”,
- f. brak podstaw w treści ustawy UwPoP lub innych materiałach, aby uznać, że celem ustawodawcy było to, aby umożliwić prokuratorom w stanie spoczynku powroty do służby jedynie w ciągu 60 dni, a nie również w okresie późniejszym, co mogłoby być uzasadnione także zasileniem prokuratury doświadczonymi prokuratorami, którzy chcieliby wrócić do służby w zreorganizowanej strukturze prokuratury,
- g. zarzut naruszenia zasad techniki prawodawczej (tu mającego polegać na umieszczeniu przepisu merytorycznego w ustawie wprowadzającej) sam w sobie nie może nakazywać takiej a nie innej wykładni,
- h. tak samo ewentualne naruszenie zasad techniki prawodawczej nie oznacza naruszenia wymogu poprawnej legislacji czy pewności prawa w stopniu skutkującym niezgodnością przepisu z konstytucją.

56. Co do innego przepisu UwPoP – art. 32 UwPoP – który zawiera rozstrzygnięcie odnośnie do jednej kompetencji organów w ramach nowej struktury prokuratury – wielokrotnie wypowiadał się Naczelny Sąd Administracyjny i stwierdzał, że to brzmienie poszczególnych przepisów UwPoP decyduje o tym, czy mają charakter przepisów przejściowych, czy np. ustrojowych. I tak np. NSA w wyroku z 24.09.2019 r. (I OSK 2234/17) stwierdził, że:

„Począwszy od art. 25, Przepisy wpr. Pr. o prok. dotyczą ściśle sytuacji prokuratorów i prokuratur. **Przepisy te, w znaczącej większości nie mają charakteru przepisów przejściowych. Tam, gdzie przepis pełnić ma taką rolę, ustawodawca wyraźnie wskazuje na to poprzez użycie zwrotu "do dnia", "z dniem", "do czasu".** W pozostałych przypadkach **przepisy mają charakter ustrojowy** tworząc określone podmioty, określając ich strukturę organizacyjną, zakres działania.

Sporny art. 32 Przepisy wpr. Pr. o prok. nie zawiera w swojej treści rozwiązania czasowego. Nic nie stanowi o tym, by miał być stosowany przez określony czas do następstw zdarzeń powstałych przed wejściem w życie nowego prawa. Nie zawiera żadnego ze zwrotów, który pozwalałyby uznać, że odnosi się wyłącznie do spraw w toku lub spraw wywodzących się z dotychczasowych stosunków prawnych.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego przepis art. 32 ustawy Przepisy wpr. Pr. o prok., stanowi **trwały przepis o charakterze kompetencyjnym**. Wskazuje się w nim, że kompetencje dotychczasowo przyznane prokuratorom wojskowym różnych szczebli w sprawach wynikających z ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych przechodzą na Prokuratora Generalnego”.

57. Nie ma żadnych powodów, żeby tych kryteriów oceny, które NSA zastosował wobec art. 32 nie stosować w odniesieniu do oceny charakteru art. 47 UwPoP.
58. Każdy wynik wykładni powinien zostać poddany ocenie, czy nie prowadzi do skutków absurdalnych lub niesprawiedliwych. Zazwyczaj przyjmuje się te kryteria w odniesieniu do wyników wykładni językowej¹¹. Gdy jednak rozważa się wykładnie odchodzące od językowego rozumienia przepisu, również te kryteria należy brać pod uwagę. Dlatego warto się zastanowić, jakie konsekwencje może lub będzie miało uznanie za prawidłowe ograniczonego do 60 dni obowiązywania art. 47 UwPoP oraz przyjmowanie, że wadliwe są czynności procesowe i urzędowe dokonane przez takiego prokuratora.

¹¹ Np. wyrok NSA z 26.07.2022 r., II FSK 70/20, LEX nr 3417800.

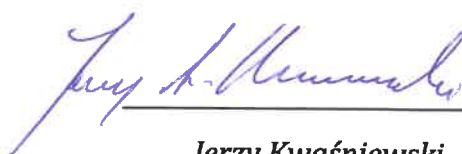
59. Pierwsza wątpliwość dotyczy tego, jaki wpływ taka wykładnia będzie mieć na wiele postępowań przygotowawczych i sądowych oraz ważność poszczególnych czynności procesowych, dokonywanych nie tylko przez tych prokuratorów, ale też przez asesorów prokuratorskich mianowanych przez Prokuratora Krajowego (Dariusza Barskiego).
60. Skutkiem będzie **nierówność wobec prawa i zróżnicowanie w realizacji prawa do sądu uczestników postępowania** (czy to oskarżonego, czy pokrzywdzonego). Ktoś będzie miał „szczęście”, ktoś inny „pecha”, że akt oskarżenia przeciwko niemu podpisał bądź nie prokurator przywrócony ze stanu spoczynku lub asesor przez niego mianowany. W wielu sytuacjach może doprowadzić to do uniknięcia skazania przez osobę, która powinna ponieść odpowiedzialność karną (np. w wyniku przedawnienia).
61. Wiedza na temat tego, kto został przywrócony w trybie art. 47 UwPoP, nie jest wiedzą powszechnie dostępną. Jeden sąd będzie o tym wiedział inny nie, jedna strona lub jej obrońca lub pełnomocnik uzyska te informacje, inny nie. W efekcie od posiadania tej ekskluzywnej wiedzy zależeć będzie to czy komuś uda się lub nie skutecznie zaskarżyć orzeczenie. A może sądy z urzędu powinny weryfikować status wszystkich prokuratorów i asesorów, np. zwracając się do Prokuratora Generalnego o odpowiednie dokumenty, czy każdy prokurator, który pojawia się na rozprawie lub dokonywał jakiejś czynności procesowej nie był przywrócony na podstawie art. 47 UwPoP, a asesor czy nie był mianowany przez Dariusza Barskiego?
62. Idąc tym tropem musimy zadać pytanie czy Prokurator Generalny przyjmując – zgodnie z wyznawaną przez niego wykładnią art. 47 UwPoP – że wiele czynności prokuratorów i asesorów było wadliwych, nie powinien dokonać badania wszystkich akt toczących się i zakończonych postępowań, aby doprowadzić w przypadku postępowań w toku do ich umorzenia, a w przypadku zakończonych składać kasacje zarzucając zajęcie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.?
63. A może wszystkie sądy karne powinny dokonać autolustracji postępowań, w których wydawały były wyroki, w celu weryfikacji, czy nie zachodzi przesłanka wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 w zw. z art. 439 §1 pkt 9 k.p.k.). Przecież po 4 maja 2016 r. w każdym z nich mógł brać udział prokurator, który został przywrócony do służby w trybie art. 47 UwPoP, a po 18 marca 2022 r.¹² w każdym postępowaniu mógł jakiejś czynności procesowej dokonać asesor prokuratorski mianowany przez Dariusza Barskiego.

¹² Jest to data powołania Dariusza Barskiego na Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego, po jego wcześniejszym przywróceniu do służby na podstawie art. 47 UwPoP (tak: <https://www.gov.pl/web/sprawiedliwosc/informacja-o-uznaniu-przywrocenia-prokuratora-dariusza-barskiego-do-sluzby-czynnej-za-akt-dokonany-z-naruszeniem-przepisow>, dostęp 8.04.2024).

VI. PODSUMOWANIE

64. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Instytutu Ordo Iuris, w niniejszej sprawie **zaskarżone postanowienie powinno zostać uchylone, a postępowanie sądowe kontynuowane.**

65. W związku z tym Instytut Ordo Iuris przedkłada niniejsze stanowisko i wnosi o jego uwzględnienie w toku postępowania.

Jerzy Kwaśniewski
*Prezes Zarządu Instytutu na rzecz
Kultury Prawnej Ordo Iuris*

Załączniki:

- *Statut Fundacji Instytut na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris;*
- *wydruk informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS.*

STATUT FUNDACJI
INSTYTUT NA RZECZ KULTURY PRAWNEJ ORDO IURIS

*Tekst jednolity statutu uwzględniający zmiany dokonane uchwałą Rady Fundacji
z dnia 3 kwietnia 2023 r.*

Rozdział I
Postanowienia ogólne

§ 1

Fundacja **Instytut na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris**, zwana dalej „Fundacją”, ustanowiona przez Fundację Instytut Edukacji Społecznej i Religijnej im. Ks. Piotra Skargi, zwaną dalej „Fundatorem”, aktem notarialnym sporządzonym w dniu 26 czerwca 2013 roku Rep. A. NR 3589/2013, działa na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 1991 r., nr 46, poz. 203 z późn. zm.) i niniejszego Statutu.

§ 2

Fundacja posiada osobowość prawną.

§ 3

1. Siedzibą Fundacji jest Warszawa.
2. Fundacja działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz poza jej granicami.
3. Czas trwania Fundacji jest nieokreślony.

§ 4

1. Fundacja używa pieczęci z napisem: „Instytut na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris”. Pieczęć może zawierać nadto inne dane ustalone przez Zarząd Fundacji.
2. Fundacja może używać nazwy skróconej „Fundacja Ordo Iuris”.
3. Organem nadzorującym Fundację jest Minister właściwy d.s. Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

§ 5

Fundacja może tworzyć biura, oddziały, filie, pracownie, grupy doradcze, a także współpracować z innymi fundacjami i organizacjami dla realizacji jej statutowych celów.

§ 6

Fundacja może ustanawiać odznaki, medale honorowe i przyznawać je, wraz z innymi nagrodami i wyróżnieniami, osobom fizycznym i prawnym zasłużonym dla Fundacji.

Rozdział II

Cele Fundacji i sposoby ich realizacji

§ 7

Celem Fundacji są:

badania nad kulturą prawną i duchowym dziedzictwem, w którym jest zakorzeniona kultura polska oraz propagowanie ich w życiu publicznym i systemie prawnym, a w szczególności:

1. Afirmowanie przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka, oraz działania na rzecz ochrony wynikających z niej praw człowieka i obywatela, zwłaszcza
2. działanie na rzecz prawnej ochrony życia ludzkiego na wszystkich etapach jego rozwoju;
3. działanie na rzecz poszanowania małżeństwa, jako związku kobiety i mężczyzny, rodziny, macierzyństwa i rodzicielstwa oraz promowanie rozwiązań prawnych służących ich ochronie;
4. działanie na rzecz ochrony praw rodziców do wychowania dzieci zgodnie ze swoim sumieniem i przekonaniami;
5. działanie na rzecz prawnej ochrony dzieci przed demoralizacją i deprawacją;
6. działanie na rzecz poszanowania w przestrzeni publicznej duchowego dziedzictwa Narodu, w którym zakorzeniona jest kultura polska oraz;
7. przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu, dyskryminacji i marginalizacji osób lub grup społecznych z powodu ich przywiązania do wartości, o których mowa w punkcie 6;
8. pomoc prawna osobom lub organizacjom, których działalność obejmuje cele wymienione w punktach 1-7.

§ 8

Fundacja realizuje swe cele przez:

1. prowadzenie badań naukowych dotyczących wszelkich aspektów związanych z celami Fundacji oraz jej pracami, a także wspieranie takich badań i upowszechnianie ich wyników;
- 1a. udzielanie nieodpłatnej pomocy prawnej;
- 1b. udzielanie nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego;
- 1c. inicjowanie i włączanie się w postępowania cywilne, karne, administracyjne, jak również uczestnictwo w postępowaniach kontroli konstytucyjności prawa oraz uczestnictwo w postępowaniach przed sądami i trybunałami międzynarodowymi, stosownie do właściwych norm procesowych, w szczególności w zakresie ochrony praw i wolności obywatelskich oraz praw człowieka;
- 1d. inicjowanie i włączanie się w postępowania cywilne na rzecz ochrony dobrego imienia Rzeczypospolitej Polskiej i Narodu Polskiego;
2. organizowanie prelekcji, sympozjów, pokazów audiowizualnych, spotkań dyskusyjnych i konferencji;
3. prowadzenie działalności dokumentacyjnej, popularyzatorskiej i publicystycznej;
4. organizowanie szkoleń i kursów dla osób wspierających realizację celów Fundacji,
5. propagowanie celów i działalności Fundacji za pośrednictwem materiałów wydawniczych oraz innych współczesnych środków społecznego przekazu;
6. prowadzenie działalności o charakterze opiniującym i doradczym;
7. opracowywanie i prezentowanie ekspertyz i raportów prawnych;
8. tworzenie terenowych kół sympatyków i współpracowników Fundacji;
9. finansowe i rzeczowe wspieranie działalności oświatowej, kulturalnej, charytatywnej oraz zdrowotnej (w tym w formie darowizn i pożyczek, także nieoprocentowanych) podmiotów krajowych i zagranicznych, a w szczególności fundacji i stowarzyszeń, których celem jest bezpośrednio prowadzenie albo wspieranie wskazanej powyżej działalności;
10. tworzenie fundacji, których cele są istotnie zbieżne z celami Fundacji określonymi w § 7 Statutu;
- 10a. przyznawanie stypendiów, bezpośrednio lub we współpracy z podmiotami krajowymi i zagranicznymi, w tym fundacjami, stowarzyszeniami, szkołami wyższymi;

- 10b. organizowanie konkursów promujących cele Fundacji, w tym konkursów prac magisterskich, prac doktorskich, publikacji naukowych;
11. przystępowanie do krajowych i zagranicznych stowarzyszeń, oraz tworzenie i przystępowanie do innych krajowych i zagranicznych organizacji, których cele są istotnie zbieżne z celami Fundacji określonymi w § 7 Statutu.

Rozdział III

Majątek i dochody Fundacji

§ 9

Majątek Fundacji stanowi fundusz założycielski Fundatora w kwocie 50.000,00 zł (słownie: pięćdziesiąt tysięcy złotych), z czego 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) przeznaczone jest na działalność gospodarczą oraz inne przedmioty i wartości majątkowe nabyte w czasie działalności Fundacji, a to:

1. spadki, zapisy, darowizny, dotacje, subwencje, i innego rodzaju przysporzenia majątkowe poczynione na rzecz Fundacji przez krajowe i zagraniczne osoby fizyczne i prawne,
2. dochody z praw majątkowych przekazanych Fundacji,
3. odsetki bankowe i dochody z papierów wartościowych,
4. dochody z działalności gospodarczej Fundacji służące realizacji celów statutowych.

§ 10

Dochody pochodzące z dotacji, spadków, darowizn i zapisów mogą być użyte na realizację wszystkich celów Fundacji, o ile ofiarodawcy nie postanowili inaczej.

Rozdział IV

Odpłatna działalność statutowa pożytku publicznego oraz działalność gospodarcza

§ 11

1. Fundacja może prowadzić, w kraju i za granicą, zgodną z celami Fundacji działalność odpłatną pożytku publicznego w sferze zadań publicznych.

2. Fundacja prowadzi działalność odpłatną pożytku publicznego w rozmiarach służących realizacji celów statutowych, w zakresie określonym uchwałą Zarządu Fundacji.
3. Przychód z działalności odpłatnej pożytku publicznego służy wyłącznie prowadzeniu działalności pożytku publicznego.
4. Fundacja może prowadzić działalność gospodarczą w rozmiarach służących realizacji jej celów na ogólnych zasadach określonych w odrębnych przepisach.
5. Fundacja prowadzi działalność gospodarczą w zakresie:
 1. wydawania książek (PK 58.11.Z);
 2. pozostałej działalności wydawniczej (PKD 58.19.Z);
 3. działalności związanej z dystrybucją filmów, nagrań wideo i programów telewizyjnych (PKD 59.13.Z);
 4. działalności związanej z projekcją filmów (PKD 59.14.Z);
 5. pozostałych pozaszkolnych form edukacji, gdzie indziej niesklasyfikowanych (PKD 85.59.B).

Rozdział V

Organy Fundacji

§ 12

1. Organami Fundacji są:
 - a) Rada Fundacji, zwana dalej "Radą",
 - b) Zarząd Fundacji, zwany dalej "Zarządem",
 - c) Komisja Rewizyjna, zwana dalej "Komisją"
2. Jeżeli postanowienia szczególne niniejszego Statutu nie stanowią inaczej, decyzje i uchwały organów Fundacji zapadają zwykłą większością głosów (w razie równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego/prezesa organu), przy obecności co najmniej połowy członków danego organu.
3. Członkowie Rady i Komisji pełnią swoje funkcje nieodpłatnie, z tym, że przysługuje im zwrot poniesionych kosztów własnych w wysokości nie wyższej niż przeciętne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za rok poprzedni.
4. Nie można być jednocześnie członkiem Zarządu i Komisji. Członkowie Komisji nie mogą ponadto pozostawać z członkami Zarządu w związku małżeńskim,

we wspólnym pożyciu, w stosunku pokrewieństwa, powinowactwa lub podległości służbowej poza systemem szkolnictwa wyższego. Członkowie Komisji nie mogą być skazani prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

§ 13

Rada Fundacji

1. Rada Fundacji składa się z 3-7 członków.
2. Członków Rady powołuje Rada spośród osób szczególnie zasłużonych dla realizacji celów Fundacji lub osoby, które swoją ofiarnością przyczyniły się do pomnożenia mienia Fundacji.
3. Rada wybiera ze swego grona przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i sekretarza Rady.
4. W przypadku podjęcia przez członka Rady działań godzących w cele Fundacji, a także w przypadku rażącego naruszenia zasad moralności lub dobrych obyczajów, Rada może odwołać go z pełnionej funkcji przed upływem kadencji jednomyślną uchwałą pozostałych członków Rady.

§ 14

Zakres działania Rady Fundacji

1. Do zadań Rady należy:
 - a) konsultowanie kierunków działalności Fundacji,
 - b) powoływanie i odwoływanie członków Zarządu, w tym Prezesa i co najmniej jednego Wiceprezesa Zarządu,
 - c) powoływanie i odwoływanie członków Komisji Rewizyjnej, w tym Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej,
 - d) określanie wysokości wynagrodzenia członków Zarządu,
 - e) inne sprawy wskazane w niniejszym Statucie.
2. Zebrania Rady zwołuje Przewodniczący z własnej inicjatywy lub na wniosek Zarządu.

3. Rada Fundacji prowadzi swe prace zgodnie z przyjętym przez siebie regulaminem. Rada Fundacji przyjmuje także regulamin prac Zarządu Fundacji na wniosek Prezesa Zarządu.

§ 15

Zarząd Fundacji

1. Zarząd Fundacji składa się z Prezesa Zarządu, co najmniej jednego Wiceprezesa Zarządu oraz Członków Zarządu powoływanych przez Radę Fundacji spośród osób rekomendowanych przez Prezesa Zarządu.
2. Zarząd Fundacji kieruje jej działalnością oraz reprezentuje Fundację na zewnątrz. Do Zarządu należy podejmowanie decyzji we wszystkich sprawach nie zastrzeżonych do kompetencji Rady lub Komisji.
3. Zarząd odbywa posiedzenia w stałych terminach określonych uchwałą Zarządu. Ponadto posiedzenia nadzwyczajne do rozpatrzenia spraw określonych w zaproszeniu na posiedzenie mogą być zwoływane z inicjatywy Prezesa Zarządu. Do określonych zadań Prezes Zarządu może formować grupy robocze z udziałem wskazanych członków Zarządu i zaproszonych gości.
4. Zarząd w szczególności:
 - a) kieruje bieżącą działalnością Fundacji oraz reprezentuje Fundację na zewnątrz wobec organów państwowych, osób fizycznych i prawnych;
 - b) opracowuje projekty rocznych i wieloletnich planów działania Fundacji;
 - c) /wykreślony/
 - d) prowadzi akcje informacyjne i promocyjne o działalności Fundacji;
 - e) sprawuje zarząd majątkiem Fundacji;
 - f) przyjmuje subwencje, darowizny, spadki i zapisy;
 - g) ustala zasady zatrudniania i wynagradzania pracowników Fundacji;
 - h) przygotowuje sprawozdanie finansowe z działalności Fundacji oraz przedkłada je Komisji Rewizyjnej nie później niż do dnia 31 marca każdego roku następującego po zakończeniu roku obrotowego;
 - i) tworzy i znosi biura, oddziały, filie, pracownie, grupy doradcze Fundacji i inne jej jednostki organizacyjne, a także określa zasady kierowania nimi;
 - j) załatwia sprawy nie zastrzeżone do kompetencji Rady lub Komisji.

- 4a. W umowach między fundacją a członkiem Zarządu oraz w sporze z nim fundację reprezentuje pełnomocnik powoływany przez Radę Fundacji.
5. Do składania oświadczeń woli w imieniu Fundacji uprawniony jest Prezes Zarządu lub dwaj członkowie Zarządu działający łącznie.
6. Zarząd prowadzi swe prace zgodnie z regulaminem przyjętym przez Radę Fundacji na wniosek Prezesa Zarządu.

§ 15a

Komisja Rewizyjna Fundacji

1. Komisja jest organem nadzoru Fundacji niepodlegającym Zarządowi i składa się z 3 do 5 członków powołanych przez Radę Fundacji.
2. Do zadań Komisji należy:
 - a) badanie prawidłowości działania Zarządu;
 - b) zatwierdzanie rocznego sprawozdania finansowego Fundacji;
 - c) kontrolowanie gospodarki finansowej Fundacji.
3. Zebrania Komisji zwołuje Przewodniczący z własnej inicjatywy, na wniosek Zarządu lub Rady, nie rzadziej niż raz w roku.
4. Komisja ma prawo żądać od Zarządu udzielania wyjaśnień i udostępniania wszelkich dokumentów dotyczących działalności Fundacji.

Rozdział VI

Zmiana Statutu

§ 16

1. Zmiana Statutu nie może dotyczyć zmian celu Fundacji.
2. Decyzje w przedmiocie zmiany Statutu podejmuje Rada Fundacji w drodze uchwały podjętej jednomyślnie.

Rozdział VII

Postanowienia końcowe

§ 17

1. Dla efektywnego realizowania swoich celów Fundacja może połączyć się z inną fundacją.
2. Połączenie nie może nastąpić jeżeli w jego wyniku mógłby ulec zmianie cel Fundacji.
3. Decyzję w przedmiocie połączenia podejmuje Rada Fundacji w drodze jednomyślnej uchwały po zapoznaniu się ze stanowiskiem właściwego ministra.

§ 18

1. Fundacja może ulec likwidacji w razie osiągnięcia celu, dla którego była ustanowiona lub w razie wyczerpania środków finansowych i majątku Fundacji.
2. Decyzje w przedmiocie likwidacji podejmuje Rada Fundacji w drodze uchwały podjętej jednomyślnie.
3. Majątek Fundacji pozostały po zamknięciu rachunków podlega przekazaniu na rzecz Klasztoru Mniszek Kamedulek w Złoczewie koło Sieradza, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 4 Ustawy o fundacjach.
4. Likwidatorem jest ostatni Zarząd.

§ 19

W przypadku likwidacji Fundatora wszelkie jego prawa i obowiązki wskazane w niniejszym Statucie przejmuje Stowarzyszenie Kultury Chrześcijańskiej im. Ks. Piotra Skargi z siedzibą w Krakowie.

Wydruk informacji pobranej w trybie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, posiada moc dokumentu wydawanego przez Centralną Informację, nie wymaga podpisu i pieczęci.

CENTRALNA INFORMACJA KRAJOWEGO REJESTRU SĄDOWEGO

KRAJOWY REJESTR SĄDOWY

Stan na dzień 08.04.2024 godz. 14:13:28
Numer KRS: 0000473488

Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu
Z REJESTRU STOWARZYSZEŃ, INNYCH ORGANIZACJI SPOŁECZNYCH I ZAWODOWYCH,
FUNDACJI ORAZ SAMODZIELNYCH PUBLICZNYCH ZAKŁADÓW OPIEKI ZDROWOTNEJ

PODMIOT WPISANY TAKŻE DO REJESTRU PRZEDSIĘBIORCÓW

Data rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym		14.08.2013		
Ostatni wpis	Numer wpisu	30	Data dokonania wpisu	04.03.2024
	Sygnatura akt	WA.XII NS-REJ.KRS/12329/24/717		
	Oznaczenie sądu	SĄD REJONOWY DLA M.ST. WARSZAWY W WARSZAWIE, XII WYDZIAŁ GOSPODARCZY KRAJOWEGO REJESTRU SĄDOWEGO		

Dział 1

Rubryka 1 - Dane podmiotu	
1.Oznaczenie rodzaju organizacji	FUNDACJA
2.Numer REGON/NIP	REGON: 146826296, NIP: 5252565187
3.Nazwa	FUNDACJA INSTYTUT NA RZECZ KULTURY PRAWNEJ ORDO IURIS
4.Dane o wcześniejszej rejestracji	-----
5.Czy podmiot posiada status organizacji pożytku publicznego?	NIE

Rubryka 2 - Siedziba i adres podmiotu	
1.Siedziba	kraj POLSKA, woj. MAZOWIECKIE, powiat WARSZAWA, gmina WARSZAWA, miejsc. WARSZAWA
2.Adres	ul. ZIELNA, nr 39, lok. ---, miejsc. WARSZAWA, kod 00-108, poczta WARSZAWA, kraj POLSKA
3.Adres poczty elektronicznej	BIURO@ORDOIURIS.PL
4.Adres strony internetowej	WWW.ORDOIURIS.PL

Rubryka 3 - Jednostki terenowe lub oddziały	
Brak wpisów	

Rubryka 4 - Informacje o statucie		
1.Informacja o sporządzeniu lub zmianie statutu	1	STATUT FUNDACJI SPORZĄDZONY W DNIU 23.07.2013 R.
	2	02.02.2017R., DODANO: §8 UST. 1A I 1B, §8 UST. 10A I 10B, ZMIENIONO: TYTUŁ ROZDZIAŁU IV, §11, §14 UST. 1 LIT. D.
	3	07.02.2019 R., ZMIENIONO: § 12, § 13, § 15 UST. 4 LIT. H)

4	03.11.2020R., ZMIENIONO: § 12 UST. 1, UST. 3, UST. 4; § 14; § 15 UST. 2, UST. 4 LIT. H), UST. 4 LIT. J); USUNIĘTO: § 15 UST. 4 LIT. C); DODANO: § 15 A
5	06.05.2021 R., DODANO §8 UST. 1C, §8 UST. 1D 13.05.2021 R., ZMIANA §12 UST. 4
6	05.11.2021 R., ZMIANA: § 15 UST. 1, 3 I 5; DODANO: §14 UST. 3 , § 15 UST. 4A I 6, PRZYJĘTO TEKST JEDNOLITY STATUTU
7	02.02.2017 R., § 11
8	3 KWIEŚNIA 2023 R.; ZMIENIONO § 11 UST. 4; DODANO § 11 UST. 5

Rubryka 5

1.Czas, na jaki została utworzona
organizacja

NIEOZNACZONY

Rubryka 6 - Sposób powstania podmiotu

Brak wpisów

Rubryka 7 - Nie dotyczy

Brak wpisów

Rubryka 8 - Organ sprawujący nadzór

1.Nazwa organu

MINISTER WŁAŚCIWY D.S. KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
PREZYDENT M.ST. WARSZAWY

Dział 2

Rubryka 1 - Organ uprawniony do reprezentacji podmiotu

1.Nazwa organu uprawnionego do
reprezentowania podmiotu

ZARZĄD

2.Sposób reprezentacji podmiotu

DO SKŁADANIA OŚWIADCZEŃ WOLI W IMIENIU FUNDACJI UPRAWNIONY JEST PREZES ZARZĄDU
LUB DWAJ CZŁONKOWIE ZARZĄDU DZIAŁAJĄCY ŁĄCZNIE.

Podrubryka 1

Dane osób wchodzących w skład organu

1	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	KWAŚNIEWSKI
	2.Imiona	JERZY ADAM
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	83052800972, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	PREZES ZARZĄDU
2	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	LESZCZYŃSKA
	2.Imiona	MONIKA
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	72072500908, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	WICEPREZES ZARZĄDU DS. CZŁONKOWSKICH

3	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	BERNACIŃSKI
	2.Imiona	ŁUKASZ
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	90031705915, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	CZŁONEK ZARZĄDU
4	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	DOROSIŃSKI
	2.Imiona	RAFAŁ SEBASTIAN
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	83040807536, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	CZŁONEK ZARZĄDU
5	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	MAJKOWSKA
	2.Imiona	MAGDALENA MARIA
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	93022110040, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	CZŁONEK ZARZĄDU
6	1.Nazwisko / Nazwa lub Firma	PERŁOWSKI
	2.Imiona	MARCIN JAN
	3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia	85012500353, -----
	4.Numer KRS	****
	5.Funkcja w organie reprezentującym	WICEPREZES ZARZĄDU DS. KAMPANII SPOŁECZNYCH

Rubryka 2 - Organ nadzoru		
1	1.Nazwa organu	KOMISJA REWIZYJNA
	Podrubryka 1 Dane osób wchodzących w skład organu	
	1	1.Nazwisko / Nazwa lub firma
		2.Imiona
		3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia
	2	1.Nazwisko / Nazwa lub firma
		2.Imiona
		3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia
	3	1.Nazwisko / Nazwa lub firma
		2.Imiona
		3.Numer PESEL/REGON lub data urodzenia

Rubryka 3 - Prokurenci	
Brak wpisów	

Dział 3

Rubryka 1 - Nie dotyczy

Brak wpisów

Rubryka 2 - Wzmianki o złożonych dokumentach

Rodzaj dokumentu	Nr kolejny w polu	Data złożenia	Za okres od do
1.Wzmianka o złożeniu rocznego sprawozdania finansowego	1	17.07.2014	OD 01.10.2013 DO 31.12.2013
	2	24.08.2016	OD 01.01.2014 DO 31.12.2014
	3	24.08.2016	OD 01.01.2015 DO 31.12.2015
	4	10.07.2017	OD 01.01.2016 DO 31.12.2016
	5	12.07.2018	OD 01.01.2017 DO 31.12.2017
	6	04.05.2020	OD 01.01.2019 DO 31.12.2019
	7	29.05.2020	OD 01.01.2018 DO 31.12.2018
	8	26.06.2021	OD 01.01.2020 DO 31.12.2020
3.Wzmianka o złożeniu uchwały lub postanowienia o zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego	1	*****	OD 01.10.2013 DO 31.12.2013
	2	*****	OD 01.01.2014 DO 31.12.2014
	3	*****	OD 01.01.2015 DO 31.12.2015
	4	*****	OD 01.01.2016 DO 31.12.2016
	5	*****	OD 01.01.2019 DO 31.12.2019
	6	*****	OD 01.01.2020 DO 31.12.2020

Rubryka 3 - Cel działania organizacji

1.Cel działania	CELEM FUNDACJI SĄ: BADANIA NAD KULTURĄ PRAWNĄ I DUCHOWYM DZIEDZICTWEM, W KTÓRYM JEST ZAKORZENIONA KULTURA POLSKA ORAZ PROPAGOWANIE ICH W ŻYCIU PUBLICZNYM I SYSTEMIE PRAWNYM, A W SZCZEGÓLNOŚCI: 1. AFIRMOWANIE PRZYRODZONEJ I NIEZBYWALNEJ GODNOŚCI CZŁOWIEKA, ORAZ DZIAŁANIA NA RZECZ OCHRONY WYNIKAJĄCYCH Z NIEJ PRAW CZŁOWIEKA I OBYWATELA, ZWŁASZCZA 2. DZIAŁANIE NA RZECZ PRAWNEJ OCHRONY ŻYCIA LUDZKIEGO NA WSZYSTKICH ETAPACH JEGO ROZWOJU 3. DZIAŁANIE NA RZECZ POSZANOWANIA MAŁŻEŃSTWA, JAKO ZWIĄZKU KOBIETY I MĘŻCZYZNY, RODZINY, MACIERZYŃSTWA I RODZICIELSTWA ORAZ PROMOWANIE ROZWIĄZAŃ PRAWNYCH SŁUŻĄCYCH ICH OCHRONIE 4. DZIAŁANIE NA RZECZ OCHRONY PRAW RODZICÓW DO WYCHOWANIA DZIECI ZGODNIE ZE SWOIM SUMIENIEM I PRZEKONANIAMI 5. DZIAŁANIE NA RZECZ PRAWNEJ OCHRONY DZIECI PRZED DEMORALIZACJĄ I DEPRAWACJĄ 6. DZIAŁANIE NA RZECZ POSZANOWANIA W PRZESTRZENI PUBLICZNEJ DUCHOWEGO DZIEDZICTWA NARODU, W KTÓRYM ZAKORZENIONA JEST KULTURA POLSKA ORAZ 7. PRZECIWDZIAŁANIE WYKLUCZENIU SPOŁECZNEMU, DYSKRYMINACJI I MARGINALIZACJI OSÓB LUB GRUP SPOŁECZNYCH Z POWODU ICH PRZYWIĄZANIA DO WARTOŚCI, O KÓRYCH MOWA W PUNKCIE 6 8. POMOC PRAWNA OSOBOM LUB ORGANIZACJOM, KTÓRYCH DZIAŁALNOŚĆ OBEJMUJE CELE WYMIENIONE W PUNKTACH 1-7
-----------------	---

Rubryka 4 - Przedmiot działalności statutowej organizacji pożytku publicznego

Brak wpisów

Rubryka 5 - Informacja o dniu kończącym rok obrotowy

1.Dzień kończący pierwszy rok obrotowy, za który należy złożyć sprawozdanie finansowe	31.12.2023
---	------------

Dział 4

Rubryka 1 - Zaległości

Brak wpisów

Rubryka 2 - Wierzytelności

Brak wpisów

Rubryka 3 - Informacje o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe albo o zabezpieczeniu majątku dłużnika w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości albo w postępowaniu restrukturyzacyjnym albo po prawomocnym umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego

Brak wpisów

Rubryka 4 - Umorzenie prowadzonej przeciwko podmiotowi egzekucji z uwagi na fakt, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych

Brak wpisów

Dział 5

Rubryka 1 - Kurator

Brak wpisów

Dział 6

Rubryka 1 - Likwidacja

Brak wpisów

Rubryka 2 - Informacja o rozwiązaniu organizacji
--

Brak wpisów

Rubryka 3 - Zarząd komisaryczny lub przymusowy lub przedstawiciel do prowadzenia bieżących spraw stowarzyszenia

Brak wpisów

Rubryka 4 - Informacja o połączeniu lub podziale
--

Brak wpisów

Rubryka 5 - Informacja o postępowaniu upadłościowym

Brak wpisów

Rubryka 6 - Informacja o postępowaniu układowym

Brak wpisów

Rubryka 7 - Informacje o postępowaniach restrukturyzacyjnych, o postępowaniu naprawczym lub o przymusowej restrukturyzacji
--

Brak wpisów

Rubryka 8 - Informacja o zawieszeniu działalności gospodarczej
--

Brak wpisów

data sporządzenia wydruku 08.04.2024

adres strony internetowej, na której są dostępne informacje z rejestru: prs.ms.gov.pl
